pământ, oameni și dobitoace care dormeau parcă somnul morții. Băgă de seamă totuși numai decât, după nasurile înflorite și roșii ale străjilor, că nu erau decât adormiți și cupele cari mai păstrau pe fund câteva picături de vin încă, dovedeau în deajuns că adormiseră asupra băuturii. Trece prin altă ogradă mare, podită cu marmoră. Urcă scara, intră în sala paznicilor, care steteau rânduiți în front, cu carabinele pe umăr și sforăiau cât puteau. Străbate câteva odăi pline de curteni și jupânițe care dormeau cu toții: unii în picioare, alții stând jos. In sfârșit trece pragul unei odăi, toată numai aur, unde vede, pe un crivat cu perdelele pologului ridicate din toate părțile, cea mai frumoasă minune care-i fu dat să vadă, o tânără fată ca de vreo cincisprezece ori șaisprezece ani și a cărei frumusețe orbitoare avea ceva strălucit și dumnezeesc. Se apropie tremurând și, minunat, îngenunchie lângă dânsa.

Atunci, cum puterea farmecului se isprăvise, crăiasa se deșteaptă și spune : — „Tu ești, fecior de 'mpărat ? zise ea. Știu că m'ai lăsat să te-aștept !"

Feciorul de 'mpărat, răpit de aceste cuvinte și mai ales de felul cum le rostise, nu mai știa cum să-i arate bucuria și mulțumirea lui. Ii spuse că o iubea mai mult decât ochii din cap. Rău rânduite erau vorbele lui, dar cu atâta plăcură mai mult. El era mai încurcat ca dânsa și nu e de mirare. El avusese vreme să gândească la cele ce avea să-i spună, căci povestea deși n'o spune, pe semne zâna cea bună, cât a ținut somnul cel lung, îi trimetea cele mai plăcute visuri. Insfârșit, trecuse patru ceasuri de când își vorbeau și nu-și spuseseră nici pe jumătate din câte aveau de spus.

— „Oare să fie adevărat, frumoasă crăiasă?" — îi spunea feciorul de împărat, privind-o. Oare ursita cea bună m'a născut ca să te slujesc ? Ochii ăștia frumoși nu s'au deschis decât pentru mine și toți împărații pământului, cu toată puterea lor, n'ar fi fost în stare să facă ce-am făcut eu cu dragostea mea ? — „Da, fecior de împărat", îi răspundea crăiasa — „văd bine, numai privindu-te, că într'adevăr suntem făcuți unul pentru altul. Pe tine te vedeam, cu tine vorbeam, pe tine te iubeam cât timp am dormit. Zâna îmi fermecase mintea cu icoana ta. Știam eu bine că acel ce trebuia să rupă vraja, va fi mai frumos decât dragostea și că are să mă iubească mai mult decât pe sine, și cum ai venit, nu mi-a fost greu să te recunosc".

In vremea asta tot palatul se deșteptase odată cu crăiasa. Fiecare se pregătea să-și vadă de treabă, dar nu mai puteau de foame, că nu mâncaseră cam de multișor. Stolniceasa, flămândă ca și ceilalți, ne mai putând răbda, spuse cu glas tare crăesei că masa e gata. Feciorul de împărat ajută crăesei să se ridice. Era gata îmbrăcată și foarte frumos, dar avu grija să nu-i spună că era îmbrăcată ca pe vremea bunicii și nu mai era la modă. Asta n'o împiedica să fie minunat de frumoasă.

Trecură într'un salon cu pereții de oglindă și ospătară. Vioarele și naiurile cântară arii vechi, dar prea frumoase, cu toate că de o sută de ani încoace nu se mai cântau. Iar după ospăț, fără a mai pierde vremea, vlădica îi cununa în fața altarului, pe urmă se culcară. Dormiră puțin. Crăiasa nici nu prea avea nevoe de somn, și feciorul de împărat o părăsi dis-de-dimineață ca să se întoarcă acasă, unde tatăl său, împăratul cel bătrân, trebuia să fie foarte neliniștit aștptându-l.

El îi spuse că, umblând la vânătoare, se rătăcise în pădure și că a găzduit peste noapte în bordeiul unui cărbunar care-l ospătase cu brânză și pâne neagră.

Impăratul cel bătrân, care era lesne crezător, îl crezu pe cuvânt, dar împărăteasa mama lui, nu se prea lăsa amăgită, și văzând că nu era zi să nu por-